

РЕШЕНИЕ

№ 1760

гр. София, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-26 СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Даниела П. Попова

при участието на секретаря Ирена М. Апостолова
като разгледа докладваното от Даниела П. Попова Гражданско дело № 20231100106889 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявен е иск по чл.432 от КЗ – за осъждане на ответника да заплати на ищеца обезщетение за претърпени вреди /неимуществени такива/ от ПТП, настъпило на 31.01.2019г., причинено виновно от водач на застраховано при ответника МПС.

Ищцата П. Х. К. твърди, че на 31.01.2019г. е претърпяла ПТП в резултат на което е получила телесни увреждания, болки и страдания. Твърди, че виновен за ПТП е водачът на л.а.Ситроен Ксара, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника. Сочи, че в резултат на ПТП е претърпяла неимуществени вреди. Предявила е претенция пред ответника извънсъдебно, но последният е отказал да й плати търсеното обезщетение. Предявява срещу ответника иск за търпени неимуществени вреди в размер на 30 000лв. ведно със законната лихва от датата на предявяване на писмената застрахователна претенция пред ответника. Претендира и разноските по делото.

Ответникът „ЗАД ОЗК – 3.“ АД оспорва иска по основание и по размер. Ответникът оспорва описания в исковата молба механизъм на ПТП, като счита, че пострадалата е станала причина за настъпването на ПТП, респ. е допринесла за реализирането му. Евентуално, прави възражение за съпричиняване от страна на ищцата на вредоносния резултат, като твърди, че ищцата е навлязла рязко на

пътното платно, на необозначено за целта място без да се съобрази с местоположението на МПС Ситроен и започнатата от него маневра движение назад. На следващо място твърди, че ищцата не се е движела на пешеходна пътека, а по пътното платно. Освен това счита, че ищцата с поведението си е допринесла за настъпване на телесните увреждания и усложнения, като е потърсила медицинска помощ седмица след ПТП, че е проследила здравословното си състояние при необходимите специалисти, както и че следствие на инцидента ищцата е търпяла психически последици. Счита че периодът на възстановяване на ищцата се дължи на съпътстващите заболявания на ищцата. Твърди, че ищцата не е положила дължимата грижа за по-бързото си възстановяване, чрез провеждане на рехабилитационна терапия, и така е удължила възстановителния период. Претендира разноски.

Съдът, като прецени относимите доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

На 31.01.2019 год. около 09.15 часа в гр. София, на ул. „Петър Панайотов“ в района на Търговска база Илиянци, лек автомобил марка „Ситроен Ксара“ с рег. № *****, управляван от Д.Ц. И., предприема маневра движение назад, като водачката не се убеждава, че пътят зад нея е свободен и блъска намиращата се зад автомобила пешеходка – ищцата П. Х. К.. Последната пада на земята и получава травма в областта на таза. След инцидента лек автомобил, управляван от Д.Ц. И., напуска местопроизшествието.

По случая е образувано досъдебно производство. С влязло в сила Решение № 3658 от 05.10.2022 год., постановено по НАХД № 6382/2022 год. на СРС, НО, 17 състав, Д.Ц. И. е призната за виновна за престъпление по чл. 343 ал. 1 буква Б, пр. 2, вр. чл. 342 ал. 1 пр. 3 от НК – за това, че на 31.01.2019 г. около 09.15 ч. в гр. София, при управление на МПС - лек автомобил Марка Ситроен, модел Ксара, с рег. № ***** при извършване на маневра движение на заден ход в района на Търговска база Илиянци, хале Арента, по ул. Петър Панайотов в посока на движение от бул. Рожен, към река Какач, е нарушила правилата за движение, а именно: чл. 40, ал.1 от ЗДвП / Преди да започне движение назад, водачът е длъжен да се убеди,, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението/, чл.40, ал.2 от ЗДвП / По време на движението си назад водачът е длъжен непрекъснато да наблюдава пътя зад превозното средство/ и реализирала ПТП с пешеходката П. Х. К., като по непредпазливост ѝ причинила средна телесна повреда по смисъла на чл. 129 ал. 2 от НК, а именно - счупване на пубиса /срамната кост/, закрито в

дясно.

След настъпването на произшествието на П. Х. К. е оказана първа помощ от преминаващи граждани, след което е транспортирана в дома ѝ. Поради продължаващи болки в таза, на 06.02.2019 год. посещава УМБАЛСМ „Н.И. Пнрогов” ЕАД. След извършените прегледи, изследвания и рентгенографии ѝ е поставена диагноза: закрито счупване на срамна кост в дясно. Хоспитализирана е, като на същата дата е проведено оперативно лечение - осъществено е закрито наместване на фрактурата без вътрешна фиксация. На 10.02.2019 год. пострадалата е изписана от болничното заведение с указания за активно наблюдение, хигиенно диетичен режим, двигателен режим и продължаване на лечението в домашни условия.

Не е спорно по делото, че към датата на настъпване на събитието, отговорността на водача на лек автомобил марка „Ситроен Ксара“ с рег. № ***** е застрахована със застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите”, валидна към датата на настъпване на ПТП, при ответника.

От заключението на приетата по делото съдебно медицинска експертиза, което съдът цени като обективно и неоспорено от страните се установява, че в резултат от ПТП на ищеца са причинени фрактура на тазовия пръстен — нубисна (срамна) и седалнишна кост в дясно, при консервативна лечение - мануална (безкръвна) репозиция, постелен режим, антикоагулантни и обезболяващи медикаменти. Вещото лице сочи, че зарастването на такъв вид фрактури е за около 45-60 дни, а общият оздравителен период - около 6 месеца, при липса на усложнения. При извършените прегледи вещото лице е установила, че счупените кости са зарастнали в неанатомично положение, поради което ищцата има накуцваща походка. при промяна на времето и продължително натоварване на долните крайници могат да се появят болеви симптоми, които биха могли да се тушират с противовъзпалителни и аналгетични медикаменти. Соци, че това травматично увреждане е в пряка причинно следствена връзка с процесното ПТП, а останалите заболявания, за които има данни по делото, не са във връзка с процесното събитие. Вещото лице установява, че при фрактури на тазовия пръстен лечението е консервативно или оперативно (кръвна репозиция и метална остеосинтеза с плаки). При ищцата е проведено консервативно лечение, а забавянето му с една седмица, не може да окаже влияние за продължителността на възстановителния период. Посочва, че при такъв вид фрактури пострадалият не може сам да прецени за сериозността на полученото травматично увреждане.

От заключението на приетата по делото съдебно – техническа експертиза се установява, механизма на настъпване на ПТП, както и че е налице причинно – следствена връзка между травматичните увреждания и процесното ПТП. Вещото лице установява освен това, че водачът на л.а. Ситроен е имал възможност да предотврати настъпването на удара и ПТП, като не потегля на заден ход в момент, в който пешеходката се е намирала отзад автомобила. Ако е погледнал в огледалото за обратно виждане той е имал възможност да възприеме пешеходката, в т.ч. да я забележи през огледалото за обратно виждане, монтирано в купето на автомобила.

От показанията на свидетеля Д.Н., които съдът не намира основание да не цени, се установяват претърпените от ищеца негативни емоции, болки и страдания, периода на възстановяване.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема от правна страна следното:

Съгласно чл.432 от КЗ увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност", при наличието на всички обективни и субективни признаци на фактическия състав на непозволеното увреждане, по смисъла на чл. 45 от ЗЗД.

Ангажирането на отговорността на застрахователя по „Гражданската отговорност” на причинителя на вредата /делинквент/ по чл. 432, ал. 1 от КЗ е функционално обусловено от правото на деликтно обезщетение от делинквента, като фактите, въз основа на които се поражда претендираното материално право са: 1/. валидно възникнало правоотношение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите между делинквента и ответното застрахователно дружество към датата на настъпване на застрахователното събитие; 2/. настъпване на застрахователно събитие – ПТП; 3/. претърпени вреди в резултат на настъпилото застрахователно събитие, за които се претендира застрахователно обезщетение; 4/. предпоставките по чл. 45 от ЗЗД - противоправно деяние; вина; вреди и причинно-следствена връзка между поведението на застрахованото лице /дееца/ и причинените вреди.

Съгласно нормата на чл. 300 ГПК, влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца, т. е. относно наличието на елементите на деликтната

отговорност. С оглед изложеното, следва да се приеме, че обвързващото действие на влязлото в сила Решение № 3658/05.10.2022 год. на СРС, постановено по НАХД № 6382/2022 год. на СРС, НО, 17 състав, се проявява по отношение на причинените на пострадалия в процесното ПТП травматични увреждания, противоправността на деянието и виновността на делинквента. Доводите в противната насока, поддържани от ответника, предвид наличието на влязло в сила решение на наказателен съд, съдът отхвърля като неоснователни и без да ги обсъжда в конкретика.

В процесния случай деликтът, извършителят, неговата вина, причинената вреда по вид, обем и характер и причинната връзка са безспорно установени /задължителната за съда сила на влязлото в сила решение/ – причинено от водача на застрахованото МПС - Марка Ситроен, модел Ксара, с рег. № *****, в гр.София пътно-транспортно произшествие, който, нарушавайки правилата за движение по пътищата - чл.40, ал.1 и ал.2 от ЗДвП - не се е убедил „ че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението и по време на движението си назад и не е наблюдавал пътя зад превозното средство, при което виновно причинил травматични увреждания на пресичащата пътното платно пешеходка – ищцата П. Х. К., при което ѝ е причинил травматични увреждания

Безспорно е установено и наличието на валидно застрахователно правоотношение между застрахователното дружество ответник и собственикът на лек автомобил марка Ситроен, модел Ксара, с рег. № *****, с който виновно е реализирано пътно транспортното произшествие.

При това положение съдът намира за доказани предвидените и изброени в закона предпоставки: противоправно деяние, вредоносен резултат, вина и причинна връзка между тях. Доказан е и фактът, че причиненият вредоносен резултат- телесните увреждания и търпените болки и страдания от страна на пострадалата са в пряка причинно-следствена връзка с противоправното деяние /така заключенията на САТЕ и СМЕ/, като доводите в противната насока, поддържани от ответника, са неоснователни. Предявеният иск с правно основание чл. 432 от КЗ е доказан по основание. Обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – имуществени и неимуществени такива, като размерът на неимуществените вреди следва да се определи от съда по справедливост, съгласно чл.52 от ЗЗД.

Досежно размера на обезщетението за неимуществени вреди съдът

съобрази изразената в т. 11 от ППВС 4/68 г., задължителната практика на ВС, съгласно която при приложение на чл. 52 от ЗЗД, приложима и по отношение на отговорността на застрахователя като функционална на отговорността на деликвента, доразвита в постановени от ВКС решения: решение № 749/05.12.2008 г. по т. д. № 387/2008 г. на II ТО, решение № 95/24.10.2012 г. по т. д. № 916/2011 г. на I ТО на ВКС, решение 103/2.11.2020 г. по т.д.2181/19 г., ВКС, I ТО, решение 240 от 15.01.2019 г. по т.д. 518/29 г., I ТО на ВКС. Според разясненията в посочената практика на ВС и трайната практика на ВКС, на обезщетяване на посоченото основание подлежат всички "неимуществени вреди", включващи всички онези телесни и психически увреждания на пострадалия и претърпените от него болки и страдания, формиращи в своята цялост негативни емоционални изживявания на лицето, ноторно намиращи не само отражение върху психиката, но и създаващи социален дискомфорт за определен период от време.

Изхождайки от критериите, посочени в чл. 52 ЗЗД, преценявайки обстоятелствата, при които е настъпило произшествието, вида, характера и тежестта на травмите – закрито счупване на срамната кост, възрастта на пострадалия към момента на настъпване на увреждането – 65 години, срокът за възстановяване – около 2 месеца , периода на претърпени болки, съответстващ и на периода на възстановяване и продължаващ и до днес със спорадични проявления, претърпените неудобства от личен, битов и социален характер /в т.вр. показанията на св.Наумова/, необходимостта от последваща рехабилитация, отражението на произшествието върху психо-емоционалното ѝ състояние, обществено икономическите условия към 2019г./ МРЗ от 560 лева/, съдът намира, че сумата от 30 000 лв., представлява справедливо обезщетение по смисъла на чл. 52 от ЗЗД за репарирание на вредите. Обезщетението в този размер съответства както на установения в чл. 52 от ЗЗД принцип за справедливост, така и да възмезди неблагоприятните последици, настъпили за ищеца в резултат на непозволеното увреждане.

За да определи този размер на обезщетението съдът прие за установено /от заключенията на СМЕ и с кредитираните свидетелски показания/, че пострадалата е търпяла негативни емоции – болки и страдания в период от 2 месеца, интензивни първите няколко дни, като през останалия период също търпи болки, които може да се проявяват и в бъдеще. В тази връзка, неоснователни са доводите на ответника, че ищцата е допринесла за продължаване възстановителния период поради закъсняло търсене на медицинска помощ. От заключението на ВЛ по приетата СМЕ и при изслушването му в съдебно заседание се установява, че в

конкретния случай, предвид характера на увреждането е ирелевантно кога пострадалата е потърсила медицинска помощ, а резултатът би бил същия, дори и да беше посетила незабавно болнично заведение, респ.специалист. Предвид това, съобразявайки обичайното проявление и характер на претърпените травми, които включват и болкови симптоми, при липсата на медицински или гласни доказателства същите да се характеризират с по-висока от обичайната интензивност или продължителност, при липсата на данни за настъпили усложнения в здравословното състояние на пострадалата, съдът намира че справедливия размер на обезщетението за претърпените болки и страдания е в размер на 30 000 лв.

В настоящия случай, ответникът заявява възражение за съпричиняване с оглед неправилно пресичане на пострадалата на пътното платно, което съдът отхвърля като неоснователно.

За да е налице съпричиняване по смисъла на чл.51, ал.2 ЗЗД, пострадалият трябва обективно да е допринесъл за вредоносния резултат, създавайки условия или улеснявайки с поведението си неговото настъпване, независимо дали е действал или бездействал виновно. Релевантен за съпричиняването и за прилагането на посочения законов текст е само онзи конкретно установен принос на пострадалия, без който не би се стигнало, наред с неправомерното поведение на деликвента, до увреждането като неблагоприятен резултат, какъвто не бе установен по делото.

От заключението на приетата по делото СТАЕ и приложените писмени доказателства, се установява, че причина за настъпване на ПТП-то е поведението на водача на лекия автомобил, който не се е убедил, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението и по време на движението си назад не е наблюдавал пътя зад превозното средство, предприел е маневра движение на заден ход, без да погледне в задно огледало, при което е блъснал ищцата и ѝ е причинил установените травматични увреждания. Установено е освен това, че виновният водач е бил този, който е могъл да предотврати настъпването на ПТП, а доколкото ударът е настъпил една секунда след потеглянето на автомобила, пострадалата пешеходка не е имала възможност да излезе от динамичната зона на автомобила и да предотврати настъпването на удара. Отделно от това, от събраните по делото доказателства се установява, че пострадалата се е намирала на тротоар, пропуснала е движещият се автомобил и е предприела пресичане на пътното платно едва след спирането му.

Поради това съдът прие за неоснователно наведеното възражение - с поведението си пострадалият не е допринесъл по никакъв начин за настъпване на вредоносния резултат.

По изложените съображения съдът прие предявения иск за основателен в пълен размер, в който следва да бъде уважен. Ответникът дължи и законната лихва върху сумите от 05.06.2023г. до окончателното плащане, тъй като съгласно чл. 497 КЗ застрахователят, дължи законната лихва за забава върху размера на застрахователното обезщетение от момента на окончателното произнасяне по претенцията, респ. от изтичане на срока за произнасяне по претенцията, заведена при ответника. Претенцията е заведена на 05.05.2023г., а произнасянето по нея е от 05.06.2023г. Доколкото претенцията за присъждане на законната лихва за забава до окончателното плащане на главниците, представлява материалноправна последица от уважаване на исковете за обезщетение и не се предявява като самостоятелен иск по чл. 86 от ЗЗД, съдът не дължи отхвърлителен диспозитив за претенцията за лихва, считано от датата на заявяване на претенцията

При този изход на делото, разноски на ответника не се дължат.

На основание чл.78, ал.6 от ГПК в тежест на ответника следва да се възложи сумата от 1200 лева - ДТ по делото, платима по сметката на СГС, както и 200 лева – изплатени възнаграждения на вещи лица от бюджета на съда.

На основание чл.38, ал.2 от ЗА, ответникът следва да бъде осъден да заплати на процесуалния представител на ищеца сумата от 3 050 лева – адвокатско възнаграждение, определено съгласно чл.7, ал.2, т.4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗАД „ОЗК 3.” АД, седалище и адрес на управление гр.София, ул. "*****", *****, да заплати на П. Х. К., ЕГН *****, адрес: кв. „Нови Искър“, ул. „*****“, на основание чл. 432, ал.1 от КЗ, сумата 30 000 лева – обезщетение за неимуществени вреди - болки и страдания; в резултат на увреди, получени при ПТП, станало на 31.01.2019 г. в гр. София, причинени виновно от Д.Ц. И., за управляваното от която МПС е била сключена застраховка "Гражданска отговорност" с ответното дружество, ведно със законната лихва от 05.06.2023г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА на основание чл.38, ал.2 от ЗА, З АД „ОЗК З.” АД, седалище и адрес на управление гр.София, ул. "*****", *****, да заплати на адв. Х. А. З., БУЛСТАТ *****, с личен адвокатски номер : *****, адрес : гр. София, ул. „И. *****, сумата от 3 050 лева – адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА ЗАД „ОЗК З.” АД, седалище и адрес на управление гр.София, ул. "*****", *****, да заплати по сметка на Софийския градски съд, сумата от 1 400 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____